

เทศน์เช้า วันที่ ๘ มีนาคม ๒๕๕๓

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม(วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมเนาะ วันนี้วันพระ วันพระวันหาบุญกุศลใส่แรนะ มีบุญกุศลทำให้เนี่ย อามิส สิ่งที่เกิด บุญพาเกิด เกิดในสิ่งที่เรามีชีวิตเห็นใหม่ เกิดในประเทศอันสมควร ถ้าบุญ บุญพาเกิดเหมือนกันเห็นใหม่ เวลาเกิดขึ้นมานะ เกิดลุ่มๆ ดอนๆ การเกิดและการตาย พุทธศาสนาสอนให้เชื่อเรื่องกรรม เรื่องการเกิดและการตาย การเกิดและการตายใครพาเกิดพาตายเห็นใหม่ แต่เวลาศาสนาเดี๋ยวนีโลกมันเจริญไซ้ใหม่ เวลาเขาไปศึกษาทางฮินดู เขาบอกว่าถ้าเป็นอาดมันเนี่ยมันจะไปเป็นเหมือนฮินดูไง คือว่าจิตคงที่เนี่ยเป็นเหมือนฮินดู แต่ของเรามันไม่ใช่จิตคงที่ จิตมีอยู่ แต่ไม่คงที่เพราะมันเป็นอนิจจัง มันแปรสภาพของมัน บุญพาเกิด บาปพาเกิด พาเกิดนะ

แล้วพาไม่เกิดละ พาไม่เกิดพาไปที่ไหน มันพาไปนรกอเวจี พาไปเป็นอินทร์เป็นพรหมเห็นใหม่ เนี่ยมันมีอยู่ แต่ไม่คงที่ไง ในพุทธศาสนาไม่ได้สอนเรื่องคงที่ ไม่สอนเรื่องอาดมัน แต่สอนเรื่องความมีอยู่ ความมีอยู่ความเป็นไป นี้ความมีอยู่ความเป็นไปเนี่ยมันเปลี่ยนแปลงได้ เปลี่ยนแปลงด้วยบุญกุศลของเรา บุญกุศลนะพากันเกิด เกิดร่มเย็นเป็นสุขเห็นใหม่ แต่คนเกิดมาแล้วเนี่ยมันก็มีทุกข์เป็นธรรมดา คำว่าทุกข์เป็นธรรมดานะ เพราะมันอริยสัจ มันเป็นความจริง จะมั่งมีศรีสุขขนาดไหน มันก็มีความหมักหมมในหัวใจเพราะมันมีเจตนาความทะยานอยาก จะทุกข์ทนเจ็บใจขนาดไหน มันยังทุกข์ยากเข้าไปอีกเห็นใหม่ เนี่ยบุญพาเกิดหรือบาปพาเกิด เกิดในประเทศอันสมควร เกิดในพุทธศาสนานะ

คูสิเวลาเกิดภัยแล้ง ภัยแล้งขึ้นมาเนี่ย พอทำงานวิจัยเห็นใหม่ เขาบอกว่าคนเวลาจนคนทุกข์คนยากเนี่ย เวลาพุดถึงพืชพันธุ์ธัญญาหารมันขาดแคลนเนี่ย เศรษฐกิจนะมันดีไซ้ใหม่ พุดถึงราคา ราคามันดีเนี่ย เกษตรกรมันต้องได้ผลประโยชน์นั้นด้วย แต่เกษตรกรแทบจะไม่ได้ผลประโยชน์นั้นเลย เขาทำการวิจัยนะ ว่าในอินเดียเนี่ยคนฆ่าตัวตายเพราะหนี้สิน พวกเกษตรกร ปีหนึ่งสองสามแสนคน มันเป็นข่าวใหม่ มันไม่เป็นข่าวเพราะอะไร เพราะวัฒนธรรมประเพณีของเขา วรรณะเห็นใหม่ วรรณะของเขาเนี่ย

วรรณคดี วรรณคดี พราหมณ์ ศูทร เขาทุกข์จนใจ อันนี้คืออะไร อันนี้คือ ประเพณีวัฒนธรรมใด ในเรื่องของวรรณคดีนี้มีประเพณีวัฒนธรรมเห็นใหม่ ถ้าเกิด เป็นอย่างนั้นคุณ เนิ้เราไม่เคยออกนอกประเทศไทยเลยนะ แต่เราดูสารคดี เวลาคนเขา ไปเห็นใหม่ พวกที่คนทุกข์คนยากเขามาขอเนี้ย พวกที่ควบคุมเขาใช้หว่านใช้เส้ตีเลย มัน ตีได้อย่างไร

ถ้าเป็นประเทศที่เจริญแล้วเขายอมรับใหม่ เขายอมรับกันไม่ได้หรอก แต่ใน ประเทศเขาเขายอมรับเพราะวรรณคดีเขายอมรับเห็นใหม่ เนิ้เกิดในประเทศอันสมควร ถ้าเกิดในประเทศสภาวะแบบนั้น ประเพณีวัฒนธรรมไม่ใช่กฎหมายนะ แต่เป็นความเชื่อ ความยอมรับ ความยอมรับ ในเมื่อผู้ที่มีการปกครองอยู่เขาใช้อำนาจของเขา ผู้ที่อยู่ได้ ปกครองเขาต้องยอมรับสภาวะแบบนั้น เห็นใหม่ เนิ้ประเพณีวัฒนธรรม ถ้าประเพณี วัฒนธรรมของเราเนี้ยประเพณีของชาวพุทธ พุทธศาสนาให้เสียสละ ให้เสียสละกัน ให้ ดูแลกัน ให้เจือจางกัน เราเกิดในพุทธศาสนาเห็นใหม่

เนี้ยบุญพาเกิด เกิดในประเทศอันสมควร ถ้าบาปพาเกิด เกิดในสภาวะแบบนั้น เนิ้ความคิดของคนมีทุกคน แต่ด้วยความเชื่อ ด้วยความเชื่อ ด้วยยอมรับความจำนนอย่าง นั้น มันก็ยอมรับความจำนนอย่างนั้นเห็นใหม่ แต่เวลาพุทธศาสนานะ องค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดขึ้นท่ามกลางที่ชมพูทวีป ก็อินเดียนั่นแหละ ก็วรรณคดีมันมีมาก่อนนี้ แล้ว องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ให้เชื่อเรื่องวรรณคดี ให้เชื่อการเกิดเสมอกัน คนเรา ไม่ใช่ดีที่การเกิด การเกิดเห็นใหม่ คนเกิดสูงๆ ต่ำๆ เนิ้ถ้ามันสูงต่ำ คนเกิดสูง คนเกิด เป็นลูกเศรษฐีกุมภี มันเกิดแล้วต้องเป็นคนดีตลอดไปสิ มันต้องเป็นคนดีเพราะดีต่อการ เกิด

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกไม่ใช่ดีเพราะการเกิด การเกิดไม่ใช่เป็นคนดี เกิดแล้วคุณงามความดี ทำดีทำชั่วต่างหาก การทำดีทำชั่วอันนั้นถึงเป็นความดีของเรา การเกิดเกิดเพราะบุญกุศล คนเราเห็นใหม่ มันก็มีสูงๆ ต่ำๆ เวลาบุญพาเกิดเห็นใหม่ พา เกิดในสภาวะแบบนั้น แต่ด้วยสายบุญสายกรรมเห็นใหม่ เกิดมาแล้วเนี้ย ถ้าส่งเสริมเนี้ย อภิชาติบุตรก็เกิดในครอบครัวแล้วครอบครัวนั้นเจริญรุ่งเรือง เกิดมาแล้วเนี้ยเกิดมาเป็น ภาระของครอบครัวเห็นใหม่ นั่นไง เกิดมาเป็นภาระ แล้วพ่อแม่ทิ้งได้ไหม นี่ไง สายบุญ

สายกรรมไง ถ้าเป็นลูกของเรา เราต้องดูแลตลอดไป เราต้องรักษาตลอดไป มันมีบุญ มีเวร มีกรรมมาต่อกัน นี่แหละสายบุญสายกรรม

แต่ขณะนี้สายบุญสายกรรมนี้ นี่ไงกรรมเก่ากรรมใหม่ กรรมเก่าคือกรรมที่เราสร้างมาแล้วสะสมลงในหัวใจและมันจะไปของมันเห็นใหม่ แต่กรรมใหม่หรือกรรมปัจจุบันนี้ องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้เชื่อกรรม แล้วเนี่ยให้เชื่อกรรม ให้พยายามทำบุญกุศล ให้อุทิศส่วนกุศลให้โอโหสิต่อกัน ให้อภัยต่อกัน เนี่ยให้อภัยต่อกัน นี่เป็นเรื่องของผลกระทบของสังคมนะ แต่ถ้าเรื่องของตัวเราละ เราจะให้อภัยตัวเราใหม่ เราอยากจะมาเกิดอีกใหม่ เราต้องมาทุกข์มายากอย่างนี้อีกใหม่ แล้วไม่ทุกข์ไม่เกิดแล้วไปไหน เห็นใหม่ เวลาเขาพูดเสียดสีกันไง เขาบอกไม่ไปเกิดบนสวรรค์หรือ สวรรค์ไม่มีคน อยากเกิดบนโลกมนุษย์นี่แหละเพราะโลกมนุษย์นี่มันเยอะเห็นใหม่ โลกนี้มีความสุข ถ้าไปเกิดบนสวรรค์แล้วจะไปอยู่คนเดียวเห็นใหม่

นี่เขาพูดเสียดสีกัน แต่ความจริงมันต้องการอะไรละ เราต้องการสิ่งๆ ทั้งนั้น เราต้องการสิ่งที่ประสบความสำเร็จ เราต้องการเกิดสุขสบายทั้งนั้น แต่การเกิดสภาพนั้น มันเกิดแล้วก็เวียนตายเวียนเกิดเห็นใหม่ พอหมดอายุขัยของเทวดาอินทร์พรหมก็ต้องวนกลับมาเกิดอีกเห็นใหม่ แต่ถ้าเรา วรรณะเราละ ความสูงความต่ำในหัวใจเราละ ถ้าเราเห็นคุณประโยชน์พุทธศาสนา เรื่องบุญกุศลเราก็ทำของเราละ บุญกุศลเห็นใหม่ มันเป็นเรื่องอามิส เรื่องวัตถุที่เราเสียสละได้ แต่ความหมักหมมของใจ ความเร่าร้อนของใจ ความสะสมของใจ ใจที่มันเสียดแทงในหัวใจเนี่ย เราจะเอาอะไรไปแก้ไขมันเห็นใหม่ เราจะแก้ไขได้ องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่าเราเป็นแค่ผู้แนะ ผู้ชี้ ผู้บอกเท่านั้นละ เราเองต่างหากจะเป็นผู้แก้ไขเรา ถ้าเรามีความเชื่อความศรัทธาในเรื่องบุญกุศล เราก็ทำของเรา ทำเพื่ออะไร ทำเพื่อให้หัวใจมันเปิดกว้าง จิตใจที่เป็นสาธารณะ จิตใจที่เป็นคนที่ตั้งงามเนี่ย เขาจะเห็นเผื่อแผ่กับคนอื่นเห็นใหม่

ถ้าเผื่อแผ่ ถ้าจิตใจให้มันเปิดกว้างเพราะมีการเสียสละ มันเปิดกว้างขึ้นมา จิตใจเป็นสาธารณะ ถ้าจิตใจเป็นสาธารณะเนี่ยจิตใจมันเปิดกว้างขึ้นมาเนี่ย แล้วมันจะมีโอกาสได้ชำระล้างของมัน ถ้าจิตใจมันปิดกั้นของมันเห็นใหม่ ความจริงหนึ่งเดียวคือปิดกั้นตัวเอง ถ้าปิดกั้นตัวเองเราจะทำอะไรได้ในเมื่อเราไม่ยอมรับรู้สึกสภาวะแวดล้อมสิ่งต่างๆ ใดเลย แล้วจิตของเรา เราจะออกไปได้อย่างไร เห็นใหม่ ถ้าเราทำทานทำเพื่อเหตุนี้ ทำ

ทานเพื่อการเสียดสี เพื่อเปิดกว้างในหัวใจ ถ้าหัวใจมันเปิดกว้างขึ้นมาแล้วเนี่ยเห็นใหม่ ทำทานร้อยหนไม่เท่าถือศีลหนหนึ่ง ศีลบริสุทธิ์ใจ ศีลบริสุทธิ์คือความปกติของใจ ใจที่มันปกติจะไม่มีใครรื้อร้อน จะไม่มีใครความทุกข์ยากของมัน จะไม่มีการเหยียบย่ำในหัวใจของเรา ก็เลศค้นหาทะยานอยากมันเหยียบย่ำหัวใจของเราเอง มันเกิดเห็นใหม่

หลวงตาบอกว่ามันขับถ่ายไว้บนหัวใจของเรา แล้วมันก็ไปแล้วนะ เรามีแต่ความรื้อร้อนเนี่ย มันถ่าย คือค้นหาทะยานอยาก ความวิตกกังวลมันเกิดขึ้นมาจากเรา ผลของการวิตกกังวล เราทุกข์เห็นใหม่ ก็เลศมันถ่ายในหัวใจของเราเนี่ยมันเหยียบเราแล้ว มันก็ไปแล้ว แล้วเรานี้ก็ทุกข์ๆ อยู่เนี่ยเห็นใหม่ เนี่ยถ้าเราทุกข์อย่างนี้ เราจะแก้ไขมันยังไง ถ้ามันแก้ยังไง เนี่ยความปกติของใจ ถ้าใจปกติเนี่ยมันจะไม่ขับถ่ายเรา เราจะรักษาใจของเราได้ไม่ให้สิ่งใดๆ มาขับถ่ายทิ้งความโสโครกไว้ในหัวใจ นี่ความปกติของมันนะ แล้วสิ่งที่ปกติ ปกติเฉยๆ มันก็เรรวนใช่ไหม ปกติมันก็อนิจจังใช่ไหม เดี่ยวก็มี เดี่ยวก็เป็น เดี่ยวก็ไปใช่ไหม เพราะมันเปลี่ยนแปลงใช่ไหม

เราต้องใช้ปัญญา ปัญญาคือเราแก้ไขของเราเห็นใหม่ ถ้าแก้ไขของเรา นี่ใจ แก้ไขไอ้ที่ปฏิสนธิจิตเนี่ย ไอ้วิญญาณปฏิสนธิ ไม่ใช่วิญญาณรับรู้ เราบอกวิญญาณๆ กลัวผีๆๆ ไอ้เนี่ยวิญญาณในอายตนะนะ แต่ถ้าวิญญาณตัวที่พาเกิดพาดายมันละเอียดกว่านั้นนะ ถ้าจิตสงบเข้าไปเห็นตัวสภาวะแบบนี้ ไปแก้ไขกันที่นั่น ถ้าแก้ไขที่นั่นเห็นใหม่ เนี่ย วรรณะ วรรณะที่มันลุ่มๆ คอนๆ วรรณะจากภายนอกเห็นใหม่ วรรณะเราเกิดมาด้วยเวร ด้วยกรรม เราเกิดมาด้วยเวรด้วยกรรม เกิดมาแล้วเนี่ยเกิดมาในประเทศสมควรไม่สมควร เราไปเจอสภาวะแบบนั้น เขายอมรับกันในสังคมประเพณีของเขา ไม่ได้ติเตียนใครนะ เพียงแต่เอาภาพมาให้เห็นใจว่าถ้าสังคมอย่างนั้น เขายอมรับสภาวะแบบนั้น เขาปกครองดูแลกันอย่างนั้น

เห็นใหม่ คนวรรณะดำเนินเวลาทุกข์ทนไม่มีทางออก เขาเนี่ยมันไม่มีสติเพราะว่า กฎหมาย ในกฎหมายในกฎหมายสากลต่างๆ เนี่ยมันแบบว่าในเมื่อประเทศของตัวเห็นใหม่ เนี่ยไม่ให้ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องภายในของเขา ความเป็นภายในและภายนอก เวลาสังคมเนี่ย เวลากฎหมายสากลเนี่ยมันปกครองทั้งโลก แต่โลกเนี่ยมูมมอง เนี่ยประเพณี วัฒนธรรม พื้นดินแตกต่างหลากหลาย เนี่ยแล้วมนุษย์มันเกิด เกิดในสภาวะสมควรต่างๆ เห็นใหม่ ในปัจจุบันนี้เรามองภาพอย่างนั้นแล้วมาเตือนตัวเราใจ เตือนตัวเราว่าเราเกิดใน

ประเทศอย่างนี้ เรามีความทุกข์ของเราอย่างนี้ ความทุกข์ประจำชาติขั้นนี้ ความทุกข์ประจำชีวิต แต่ชีวิตมันเป็นความทุกข์ เป็นอริยสัจ ความทุกข์อย่างนี้มันกระตุ้นเราใหม่ สิ่งที่กระตุ้นเรา ให้เราใจ น้ำร้อนปลาเป็นน้ำเย็นปลาตาย ถ้ากระตุ้นเราเย็นน้ำร้อนปลาเป็น เราจะชวนขวย จะได้ไปทำประโยชน์ของเรา สิ่งที่เป็นประโยชน์กับเรา

เรายังมีชีวิตอยู่ เรายังขยับเขยื้อนได้ เรายังขยับเคลื่อนได้ เรายังแก้ไขได้ คนตายแล้วเห็นใหม่ ซากศพก็เอาไปฝังเอาไปเผา จิตใจที่มันไปอีกเห็นใหม่ มันไปเนี่ย สิ่งนั้นไปนี้ในสถานะใหม่คือเปิดภพชาติใหม่ มุมมองใหม่ ความเห็นใหม่ เนี่ยไปใหม่ๆ จะเชื่ออย่างนี้อีกไหม ถ้าปัจจุบันยังเชื่ออยู่ ยังแก้ไขอยู่เนี่ย เราต้องเอาตรงนี้ เราไม่หวังพึ่งน้ำบ่อหน้า น้ำบ่อปัจจุบันนี้ น้ำหัวใจเรา ตัวของเราเนี่ย เราจะพึ่งน้ำบ่อนี้ เราจะพึ่งความเห็นอันนี้ เราจะแก้ไขในหัวใจเรานี้ เราไม่พึ่งน้ำบ่อหน้า น้ำบ่อหน้าคือชาติหน้าชาติต่อไป เราจะไปหวังพึ่งเอาข้างหน้าๆ แล้วน้ำบ่อนี้ไม่ดูแลเลยหรือ ความเป็นไปในปัจจุบันนี้ดูแลไหม แล้วน้ำบ่อนี้มันมาจากไหนเพราะมันมาจากบุญจากกรรมขึ้นมา เพราะเราเชื่อพุทธศาสนา เราทำคุณความดีในปัจจุบันนี้ ทำคุณงามความดีแล้วเนี่ยให้มันละเอียดเข้าไป มีสติปัญญาของเราเข้าไป

เนี่ยสิ่งที่เป็นวัตถุเราเสียสละได้ แต่สิ่งที่เป็นความรู้สึก เป็นนามธรรมเนี่ยจะเสียสละยังไง จะแก้ไขยังไง จะทำยังไงให้เป็นประโยชน์กับเรา เราเห็นเองนะ เวลากิเลสขาด ขาดต่อหน้า เวลาสิ่งที่ละออกไป เราละเห็นชัดๆ เป็นสันตสิทธินะ เป็นความเห็นชัดเจนเลย เป็นเหมือนกับวัตถุเลย เวลาที่ว่าพระสารีบุตร หลานพระสารีบุตรไปต่อว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่พอใจสิ่งต่างๆ เพราะว่าเอาตระกูลของพระสารีบุตรมาบวชหมดเลย ถ้าเธอไม่พอใจสิ่งต่างๆ เธอต้องไม่พอใจอารมณ์ความรู้สึกของเธอด้วย เพราะอารมณ์ความรู้สึกของเธอก็เป็นวัตถุอันหนึ่ง เป็นวัตถุอันหนึ่ง เป็นวัตถุที่จับต้องได้เลย ความรู้สึกเนี่ย สติปัญญามันทันเนี่ยมันจับความคิดเราได้เลย และเป็นวัตถุอันหนึ่งเลย แล้วแก้ไขเปลี่ยนแปลงมัน ชำระล้างมันได้เลย ได้เลย ผู้รู้ ผู้เห็นทำได้ ผู้รู้เห็นพูดอะไรกัน พระพูดอะไร ใจคนฟังก็ไม่รู้เรื่อง ใจคนพูดก็โกหกหรือเปล่าก็ไม่รู้

แต่ถ้าคนทำเนี่ยโกหกไม่โกหก สันตสิทธินะ รู้เหมือนกัน เห็นเหมือนกัน มันจะเป็นอันเดียวกัน ความรู้สึกจากใจดวงหนึ่งสู่ใจดวงหนึ่ง ความรู้สึกในหัวใจเป็นยังไง ผู้ที่ปฏิบัติจะเป็นอย่างนั้น รู้จริงอย่างนั้น ถึงเป็นปัจเจกจัดตั้ง หลอกกันไม่ได้ ถ้าผู้ปฏิบัติจริงๆ

แล้ว หลอกกันไม่ได้ จะหลอกได้แต่ความสูงความต่ำของวุฒิภาวะ เนี่ยหลอกกันได้ เหมือนกับความว่างๆ เราก็ว่าว่างกันหมดเลย จินตนาการว่าง ว่างกันในโองในไหน ในโองก็ว่าง อวกาศก็ว่าง แล้วอะไรมันว่าง เนี่ยเวลาว่างก็ว่างกันไปเรื่อยเรื่อย แต่ในว่าง ในพุทธศาสนามันมีขอบมีเขต มีการกระทำ ว่าง หยาบ ละเอียดยมันมีผลรองรับ มีเหตุมี ผลมีประเด็นความจริงรองรับ

นี่พูดถึงเกิดพระพุทธศาสนา วันนี้วันพระ วันสำคัญ เรามาทำบุญเพราะเราเห็น ความสำคัญของตัวเรา ถ้าเราไม่เห็นความสำคัญของตัวเรา เราทำบุญเพื่อใครเพราะเรา ทำบุญเพื่อหัวใจของเรา เราเห็นคุณประโยชน์ของเรา เราเห็นความจริงจังของเรา เราถึง ทำบุญเพื่อเราเอวัง